

Marita G. Schmitz

"Pimeän" kaksoisen viehätysvoima

Kaksoissieluni satu
- tositarina -

"Pimeän" kaksosen viehätysvoima

Pian 19-vuotissyntymäpäivieni jälkeen – erottuani ensimmäisestä poikaystävästäni, jonka kanssa olin itse asiassa suunnitellut muuttavani yhteen – muutin vanhempieni luota ensimmäiseen asuntooni. Halusin olla itsenäinen ja asua lähellä työpaikkaani. Ennen kaikkea kieltäydyin ehdottomasti antamasta vanhemmilleni rahaa asumiseeni ja ruokaani. Tästä lähtien minun oli pakko tehdä niin.

Muutama viikko ennen muuttoani ystäväni kertoi minulle eräänlaisesta puhelinkonferenssista kaupungissamme – jossa monet ihmiset saattoivat puhua toisilleen samaan aikaan. Minun oli pakko kokeilla sitä.

Se oli hauskaa – kaikki puhuivat toistensa päälle. Sitten minun piti keksiä lempinimi, koska kukaan ei halunnut käyttää oikeaa nimeään. Useimmilla ihmisillä oli eläinten nimiä tai elokuvahahmojen nimiä.

Se oli todella hauskaa, ja puhuimme tapaamisesta porukalla joskus.

Oli useita puhelinnumeroita, joihin saattoi soittaa – ja kyllä, oikeita klikkejä alkoi muodostua ja ne alkoivat tavata toisiaan. Sovimme tapaamispaikan, josta useimmat meistä sopivat, ja sitten tapasimme. Ensimmäinen tapaaminen oli melko pieni – ehkä 10–15 eri-ikäistä ihmistä.

Ennen ensimmäiseen tapaamiseen menoa huomasin hyvin ystävällisen äänen huutavan nimeäni. Kokouksessa syntyi välitön yhteys – tulimme kaikki todella hyvin toimeen. Se oli hauska kokoontuminen. Nyt nimien ja monien äänien lisäksi näimme vihdoin ihmiset. Olimme tietysti kuvitelleet jotkut heistä aivan eri tavalla. Se oli todella hauskaa, ja me kaikki nautimme.

Tapasimme sitten useammin; joskus luistelemaan, joskus vain juomaan ja juttelemaan – yleensä tavallisessa tapaamispaikassa (bistrossa/kahvilassa).

Siellä se oli – yhä uudelleen ja uudelleen – se yksi ääni, joka huusi nimeäni – mutta nyt tiesin kenelle se kuului. Niinpä liityin mukaan ja huusin hänenkin nimeään.

Pidimme toisistamme todella paljon. Kuten sanoin, olin vasta 19-vuotias ja hän oli jo 25. En ollut aivan varma, mitä hänestä ajatella. Olimme tavallaan kuin ystäviä; ja olin juuri eronnut ensimmäisestä poikaystävästäni, jonka kanssa olin ollut yhdessä lähes kaksi vuotta. Kuten edellä kuvailin, olin juuri muuttanut pois ja halusin nauttia elämästäni – käydä tanssimassa ja tavata ihmisiä. Ajattelin kaikkea muuta paitsi vakavan elämän aloittamista heti uudelleen. Olimme hyvin varovaisia toisiamme kohtaan.

Huomasin kuitenkin, että hän oli todella ihastunut temperamenttiini ja elämänilooni. Ja minua veti puoleensa seikkailu.

No, silloin tällöin haimme toisemme kotoa mennäksemme tapaamispaikkaamme, tai ajoimme toisemme kotiin.

Jostain syystä hän ei koskaan tehnyt mitään.

Se oli vähän outoa hänen kanssaan. Kerran kokouksen aikana laitoin käteni hänen olkapäänsä ympärille... Mutta hän ei vastannut.

No, sanoin itselleni: "Joo, olemme vain ystäviä, ja kaikki on hyvin."

Mutta sitten tunteet nousivat pintaan – ehkä en ollut tarpeeksi hyvä, minulla ei ollut yhtä hyvää työpaikkaa kuin hänellä. Tunsin itseni hyvin poikamaiseksi ja kaverin kaltaiseksi. Ehkä en hänen tyyppiseksi naiseksi – tai en tarpeeksi naiselliseksi.

En tuolloin ajatellut paljon, miksi olimme niin läheisiä. Mutta hänen äänensä kuuleminen puhelimesta oli aina taianomaista – aivan lumoavaa.

Kävin siellä täällä hengailupaikoilla, minne ikinä halusin mennä tai tehdä asioita, joista nautin.

Sain sieltä myös tyttöystävän. Kävin usein tanssimassa hänen kanssaan viikonloppuisin – joskus tanssiklubilla, joskus diskossa. Hänkin tuli joskus mukaan.

Tapaamiset harvenivat, ja vietin enemmän aikaa tyttöystäväni kanssa.

Ajoimme joskus viikonloppuisin hänen tai vanhempieni luokse ja menimme siellä diskoon.

Henkilöstösuhteet jatkuivat jonkin aikaa, ja törmäsimme jatkuvasti toisiimme.

Joku oli kertonut hänelle, että minulla oli uusi poikaystävä, ja siitä lähtien näimme toisiamme vain satunnaisesti. Ei ollut koskaan mahdollisuutta keskustella hänen kanssaan

henkilökohtaisesti – ympärillä oli aina muita ihmisiä.

Sitten menin eri tapaamispaikkaan, eri puhelinnumeroon. Ja totta tosiaan, törmäsin HÄNEEN siellä. Kun näin hänet, ainoa mitä ajattelin sanoa oli: "Ai, sinä se olet taas!" Kyllä, olin itse asiassa vähän loukkaantunut, koska hän oli käytännössä jättänyt minut huomiotta. Minulla ei ollut aavistustakaan, että hän luuli minulla olevan uusi poikaystävä. Hän oli uppoutunut hyvin intiimiin keskusteluun toisen nuoren naisen kanssa.

No, kai olin sittenkin vähän kateellinen.

Sain kuitenkin tietää, että hän oli huomannut minut vasta äskettäin – viimeisimmän tapaamisemme jälkeen. Hän ja minä – olimme törmänneet toisiimme vain harvoin; oli kulunut melko kauan – ainakin kaksi tai kolme vuotta – kun törmäsimme sattumalta ostoksilla lounastauolla.

Se oli kiusallista – juttelimme vain siitä, missä kaikki työskentelivät ja asuivat.

Mutta luulen, että änkytin vähän. En tiedä. Olin vain todella iloinen nähdessäni hänet taas. Koska meillä oli vain lyhyt lounastauko ja molemmat kävimme ostoksilla, erosimme melko nopeasti – vaihtamatta puhelinnumeroita. Hän asui nyt eri osassa kaupunkia, ja minä olin jo muuttanut maaseudulle uuden poikaystäväni luokse. Minä vain työskentelin kaupungissa.

Jostain syystä tapaaminen ei jättänyt minua rauhaan. Ajattelin sitä yhä uudelleen ja uudelleen. Näin hänen kasvonsa – miten ne hymyilivät minulle. Ne eivät vain päästäneet minua menemään – ne olivat kuin magneetti. Mikä se oli?

Luulen, että noin vuoden kuluttua ajattelin haluavani nähdä hänet uudelleen – vaikka olin vielä siinä toisessa suhteessa.

Mutta minua jotenkin veti puoleensa nähdä hänet uudelleen. Halusin nähdä, oliko siinä jotain muutakin. Olin utelias ja kuvittelin jatkuvasti hänen hymyileviä kasvojaan. Kuinka onnellinen hän oli ollut nähdessään minut taas. Hmm, halusin todella selvittää, oliko meillä jotain – oliko siellä muutakin kuin vain ystävyyttä.

Mutta miten minun piti tehdä se? En voi sanoa nykyiselle poikaystävälleni: "Menen vain tapaamaan vanhaa ystävää menneiltä ajoilta..."

Käytin tilaisuuden hyväkseni ja ajoin hänen luokseen yhtenä viikonloppuna (45 minuutin ajomatka autolla), kun poikaystäväni ei ollut kotona.

Menin hänen asuntoonsa, ja hän esitteli minulle sen. "Hieno asunto", sanoin. Ja sitten – minun oli ehdottomasti tiedettävä – miten hän reagoisi?

Suutelin häntä huulille. Mutta hänen silmissään näin vain pelkoa. Hän kysyi, haluaisinko jäädä, mutta en pystynyt ymmärtämään hänen silmissään olevaa pelkoa, ja samaan aikaan pelkäsin, että

minut oli jo löydetty kotona, että he saattaisivat jo kaivata minua ja että joutuisin vaikeuksiin, jos jäisin enää pois. Sitä paitsi se tuttu tunne tulvi takaisin: voisiko hän todella olla rehellinen minusta? Olinko edes tarpeeksi hyvä hänelle, tarpeeksi naisellinen ja tarpeeksi viehättävä? Sama tunne, joka minulla oli ollut aiemmin, tulvi takaisin.

Joten sanoin nopeasti hyvästit, palasin autooni ja ajoin kotiin.

Sanoin itselleni: "Ei, kai siellä ei sittenkään ole mitään, ja siinä kaikki."

Myöhemmin, muutaman päivän tai viikon kuluttua – en muista tarkalleen nyt – kirjoitin hänelle toisen kirjeen. Ensin kirjoitin siihen palautusosoitteeni ja sitten yliviivasin sen. Lähetin sen. Siinä kaikki.

Noin kaksi vuotta myöhemmin menin naimisiin silloisen poikaystäväni kanssa, mutta en oikein

saanut häntä pois päästäni. Mietin ja unelmoin siitä jatkuvasti – mitä olisi tapahtunut, jos olisin jäänyt? No, en kai koskaan saa tietää, ajattelin.

No, olin silloisen poikaystäväni kanssa vain seitsemän vuotta (hääit mukaan lukien). Sitten hän petti minua. Muutin pois. Erosimme.

Sitten yritin löytää hänet uudelleen (mukava puhelinääneni). Mutta minulla ei ollut voimassa olevaa puhelinnumeroa, eikä hän edes asunut enää siellä. Mutta sitten löysin hänen vanhempiansa puhelinnumeron puhelinluettelosta.

Mietin sitä hetken ja sitten tein sen. Soitin hänen vanhempiansa luokse.

Hänen äitinsä vastasi puhelimeen. Kysyin häntä ja voisiko hän antaa minulle hänen puhelinnumerossa. Mutta hän sanoi: "Hän on nyt erittäin mustasukkaisen tyttöystävän kanssa." Eikä minun pitäisi yrittää ottaa häneen yhteyttä. En saanut hänen puhelinnumeroaan siitä syystä.

En muista tarkalleen nyt, mutta luulen, että jätin puhelinnumeroni, jotta hän voisi ottaa minuun yhteyttä.

No, se on sääli. Olisin halunnut puhua hänen kanssaan siitä, mitä silloin tapahtui ja miten ajattelin häntä jatkuvasti. Halusin vain tietää, miten hänelle kuuluu ja kävikö hän läpi samaa.

Valitettavasti etsinnät häntä eivät tuottaneet tulosta.

Internet?! - Kyllä, jos sellaista olisi ollut olemassa silloin, olisin ehkä löytänyt hänet.

Valitettavasti en törmännyt häneen sattumalta, enkä tiennyt missä hän työskenteli nyt, koska yritystä, jossa hän aiemmin työskenteli, ei enää ollut olemassa.

Siinä kaikki! "No, hänen pitäisi olla onnellinen", sanoin itselleni.